

[Justitsministeren.]

ændringer, som presser sig på, og så kan jeg da ikke lade være med at sige i den forbindelse, at når man nu sammenholder dette forslag til adoptionslov med det forslag, der blev fremsat af medlemmer af socialdemokratiet i forrige samling, skal man passe på, at man ikke hæfter sig for meget ved det formelle og ved de formelle uligheder, for ser man på sigtet med det lovforslag, der var til behandling i sidste samling, og dem, der er til forhandling her, er det det samme, nemlig at gavne barnet; det er barnets tarv, der holdes frem hele tiden.

Der er faldet mange bemærkninger, og jeg skal prøve at kommentere nogle af dem.

Fru Lene Bro havde et par anker, f. eks. over at der ingen tidsbegrænsning er i § 9; andre priste lovforslaget netop for dette. Der er altså noget, der skal drøftes, og jeg tror, det vil være muligt at finde frem til et resultat, som alle kan tiltræde.

Fru Lene Bro er også utilfreds med, at kun ægtefæller kan adoptere sammen, men jeg mener, at vi her nok må afvente ægteskabsudvalgets betænkning, hvor dette spørgsmål rettelig hører hjemme. Jeg synes ikke, vi bør skride til en lovgivning på dette område, før vi har fået ægteskabsudvalgets betænkning. Denne bemærkning kan også gælde fru Ruth Olsen, som var inde på de samme betragtninger.

Så spørger fru Lene Bro, om forslaget om en ændring af myndighedsloven er en trøst for bestemmelsen i adoptionslovforslagets § 3. Hertil vil jeg gerne sige, at når man i fjor drøftede spørgsmålet om at tillægge faderen til et barn født uden for ægteskab mulighed for eller ret til at adoptere sit eget barn, var det jo, fordi man ikke dengang havde tænkt på, at man faktisk lettere kunne løse spørgsmålet ved simpelt hen at give faderen til barnet forældremyndighed, for så har faderen faktisk fået akkurat de samme rettigheder, som han ville få som adoptant. Her ser man altså nytten af, at man lader specielt sagkyndige behandle så indviklede problemer, som der her er tale om.

Jeg synes, der er grund til at påskønne det hurtige arbejde, som dette udvalg har præsteret, og jeg er glad for, at vi nu også

får ros for, at vi så hurtigt følger udvalgsbetænkningen op med et lovforslag; jeg tror kun, der gik 2-3 dage, fra udvalgsbetænkningen blev afleveret, til vi fremsatte lovforslag. Men heraf følger jo så også, hvad nogle ordførere har været inde på, blandt andre fru Hanne Budtz, at vi endnu ikke har haft nogen høring på lovforslaget. Jeg kan sige, at straks da vi modtog betænkningen, gik den ud til høring hos en lang række institutioner og personer, og resultaterne af denne høring, som vi har bedt om at få hurtigt, vil blive forelagt folketingsudvalget, efterhånden som de indløber. Jeg er ikke i tvivl om, at de vil bidrage til at fjerne megen tvivl, som her under første behandling er rejst, og være egnet til at lette udvalgsbehandlingen.

Fru Hanne Budtz gjorde rigtigt opmærksom på, at dette er en delbetænkning, og at der senere kan ventes en færdiggørelse af udvalgets arbejde med en betænkning om adgangen til at medvirke til adoption.

Jeg er enig med fru Hanne Budtz i, at det er en god betænkning, den er smidig, og den er forsigtig, som det sømmer sig arbejde udført af så højt kvalificerede personer. Jeg er glad for, at også fru Hanne Budtz anerkender, at vi nu får en domstolsprøvelse.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne de bemærkninger, som fru Nathalie Lind kom med om, hvorvidt vi kunne lade den såkaldte sociale ankeret — er det ikke sådan, den hedder? — optræde som det organ, hvorved domstolsprøvelsen skal finde sted. Se, det er sprængfarligt stof, det kan jeg rolig sige, for hvad betyder det? Denne sociale ankeret er jo tænkt som et administrativt organ. Har man tænkt sig, at denne sociale ankeret skulle etableres som en slags underinstans eller eneste instans i disse sager, eller skulle der være mulighed for at anke direkte fra denne sociale ankeret til de ordinære domstole? Det kunne medføre, at man uden videre ved et pennestrog lader et organ som dette bestående af i hovedsagen administrativ myndighed overføre til et område, som er uden for ombudsmandens kompetence, og det kan da vist ikke være rigtigt. Der er altså noget her, som i høj grad skal overvejes. Jeg vil meget fraråde, at man etablerer denne sociale ankeret som en direkte domstol i grundlovens forstand.